

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

— Ο καρδινάλιος θα συνοδεύεται από τέσσερες σωματοφύλακες :

— Μάλιστα, κύριε.

— Λοιπόν πήτε στον καρδινάλιο ότι εγώ θα πάω μόνος.

— Ο κατάσκοπος υποκλίθηκε και αποσύρθηκε.

— Ο Αντώνιος των Βουρβώνων ήταν άνθρωπος τολμηρός και ριψοκίνδυνος. Το φαινόταγ λοιπόν φυσικό πράγμα, να εκθέτη σε μεγάλους κινδύνους τη ζωή του!

— Γι' αυτό μόλις έβράδυασε καθάλλησε το άλογο του κι' έτρεξε στο ραντεβού του καρδινάλιου.

— Ο Ρισελιέ είχε κρατήσει κι' αυτός τον λόγο του. Είχε πάει

στον τόπο της συναντήσεως μαζί με τους τέσσερες σωματοφύλακάς του, όπως είχε αναγγείλει. Άλλά, για κάθε ένδεχόμενον ήσαν κρυμμένοι στα περίχωρα εκατό ίππεις έτοιμοι να τρέξουν να τον βοηθήσουν.

— Είμαι έτοιμος να σας ακούσω, είπε ο Αντώνιος των Βουρβώνων, μόλις συναντήθηκε με τον καρδινάλιο.

— Είμαι ευτυχής, απάντησε ο Ρισελιέ, γιατί χαιρετώ τον «Πρώτο Ναύαρχο».

— Τόν «Πρώτο Ναύαρχο»!... Τί τιμή!... Έκανε ο Αντώνιος καταταραγμένος από την συγκίνησή του.

— Και άμέσως κατόπιν επρόσθεσε:

— Άλλά ο τίτλος αυτός δεν μου ανήκει.

— Θα σας ανήκη, όταν συναντηθήτε με τον βασιλέα... Άλλά προσέξτε. Για να σας δώση αυτόν τον τίτλο ο βασιλεύς, θ' απαιτήση την πλήρη ύποταγή σας...

— Είμαι έτοιμος να όρκισθώ.

— Έλάτε λοιπόν! είπε ο καρδινάλιος. Ευχομαι από την συνάντησή σας με τον βασιλέα να προέλθη ή ειρήνη του βασιλείου.

— Αυτό ήταν όλο! Ο Αντώνιος των Βουρβώνων αγοράστηκε μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας από τον καρδινάλιο Ρισελιέ. Ούτε αναμέτρηση καθόλου την πράξι του, ούτε συλλογίστηκε τις συνέπειές της, ούτε έφερε καμιά αντίρρηση. Ο τίτλος του αρχιναύαρχου του έφτανε.

— Καθάλλησαν και οι δυο τ' άλογά τους, ο καρδινάλιος και ο δουξ και κουβεντιάζοντας για τα διάφορα ζητήματα, ξεκίνησαν διευθυνόμενοι προς το βασιλικό στρατόπεδο.

— Ο δουξ δεν άμφέβαλλε ούτε μιά στιγμή για την ειλκρίνεια του καρδινάλιου.

— Έφτασαν τέλος στο χωριό, όπου είχε κατασκηνώσει το μικρό στρατεύμα.

— Ο Λουδοβίκος ΙΓ', ο οποίος ήξερε τα σχέδια του Ρισελιέ, περίμενε άγρυπνος, ντυμένος, διαβάζοντας κάποιο βιβλίο για την Ιερακοθηρεία.

— Είχε ξημερώσει σχεδόν, όταν ο Ρισελιέ μπήκε στη σκηνή του βασιλέως, κρατώντας από το χέρι τον δουκα Αντώνιο.

— Μεγαλειότατε, είπε ο καρδινάλιος, ιδού ένας από τους πιστοτέρους σας υπηκόους, ο ευγενέστερος από όλους στην καταγωγή και στην καρδιά. Έρχεται να υποβάλη τα σέθη του στην Μεγαλειότητά σας...

— Ο Αντώνιος των Βουρβώνων υποκλίθηκε, όχι σαν ένοχος που ζητάει χάρη, αλλά σαν αντίπαλος που χαιρετάει τον ίσο του.

— Ο βασιλεύς τον κύτταξε κατάματα για ένα δευτερόλεπτο κι' έπειτα του είπε:

— Μιλήστε, κύριε... Σας ακούω!

— Μεγαλειότατε, είπε ο Αντώνιος, θέβαιος σχεδόν ότι ή σκηνή αυτή θα τελείωνε με ένα

άδελφικό φίλημα και με τη συμφιλίωσι, σας παρακαλώ να πιστέψετε ότι ούτε ο άδελφός μου, ούτε εγώ, είχαμε, ποτέ σκοπόν να σας κάνουμε κακό. Αν δημιουργήθηκε κάποια ψυχρότης μεταξύ του κυρίου καρδινάλιου και ήμών, παρακαλώ την έξοχότητά του να τη λησμονήση και την διαθεβαιώνω ότι στο έξης έμεις θα είμαστε οι θερμότεροι όπαδοί της πολιτικής του.

— Όσον άφορά έμένα, είπε ο Ρισελιέ, ξεχνάω τα πάντα, ακόμα και την λέξι Φλερύ.

— Ο Αντώνιος χλώμιασε, γιατί του φάνηκε ότι ο καρδινάλιος έντελώς, άκαιρα και παράδοξα, άνεμίγνυε αυτήν την λέξι στην κουβέντα που θύμιζε τη συνωμοσία.

— Ο βασιλεύς έμεινε μερικές στιγμές σιωπηλός κι' έπειτα είπε:

— Λοιπόν, κύριε, ύποτάσσεσθε; Δεν είνε έτσι;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε, απάντησε άδίστακτα ο Αντώνιος. Υποτάσσομαι ειλκρινώς και σε όλα.

— Με ποιούς όρους; ρώτησε ο βασιλεύς.

— Βαθειά έκπληξיס ζωγραφίστηκε στο πρόσωπο του επαναστάτου, μόλις άκουσε την έρώτησι αυτή.

— Μην έκπληττεσθε από την έρώτησί μου, είπε ο βασιλεύς. Σεις μπορούσατε να μου κάνετε μεγάλο κακό. Αν και είμαι βασιλεύς, δεν μπορώ να παραδεχθώ ότι ένας άντρας, όπως έσεις, είνε δυνατόν να καταθέση τα όπλα άνευ όρων. Σας έρωτώ λοιπόν: Με ποιούς όρους ύποτάσσεσθε;

— Ο Αντώνιος άχτινοβολούσε από τη χαρά του. Ποτέ δεν θα έτολμούσε να φανταστή τέτοιο θρίαμβο;

— Α! Μεγαλειότατε! είπε. Δεν τολμώ να προτείνω εγώ τους όρους της ύποταγής μου. Ο κύριος καρδινάλιος σας είπε για μένα πρό όλίγου: «Ιδού ένας από τους πιό πιστούς υπηκόους σας!...» Και προσθέτω τώρα: Ο πιό πιστός σας υπήκοος, Μεγαλειότατε...

— Έχει καλώς, είπε ο Λουδοβίκος έπιμένοντας. Άλλά υπό ποιούς όρους ύποτάσσεσθε; Υπό ποιούς όρους παραδίδεσθε;

— Μεγαλειότατε... τραύλισε ο Αντώνιος, ο όποιος έγινε πελιδνός.

— Ο καρδινάλιος επενέβη τότε και είπε:

— Ο βασιλεύς θέλει να σας πη ότι ή προσχώρησίς σας στην πολιτική του του είνε τόσο πολύτιμη, ώστε ζητάει τον τρόπο με τον όποιο θα σας ανταμείψη για την ύποταγή σας.

— Και γυρίζοντας προς τον βασιλέα, πρόσθεσε:

— Μεγαλειότατε, του είπα εγώ κιόλας την ανταμοιβή που θα του δώσετε...

— Α! Α! έκανε ήσυχα ο Λουδοβίκος. Αφοθ είνε έτσι, έχει καλώς...

— Τέλος πάντων! είπε από μέσα του ο Αντώνιος. Άλλοιώς θάφευγα κι' εγώ, χωρίς να ύποσχεθώ τίποτε...

— Μεγαλειότατε, επρόσθεσε με δυνατή φωνή, ύποθέτω ότι είσθε σε όλα σύμφωνος με τον κύριο καρδινάλιο.

— Καλά! Καλά! έκανε ο βασιλεύς. Από αύριο, θα ξαναπάρετε τη θέσι σας στην αύλή.

— Ο Αντώνιος έκανε μιά βαθειά υπόκλιση κι' έτοιμάστηκε να βγη έξω, όταν έξαφνα ο Λουδοβίκος τον ρώτησε:

— Και ο άδελφός σας;

— Μεγαλειότατε, άποκρίθηκε ο Αντώνιος, είνε ευνόητον ότι ή ύποσχεσεις που ανέλαβα, εγκρίνονται κι' από τον άδελφό μου.

(Ακολουθεί)

Ρισελιέ